

Розділ 1

Вільям мовчки проводить її до авто, припаркованого за мотелем. Вони ніколи не лишають машини біля парадного входу, де їх можуть побачити. Ніхто ніколи не дізнається, що вони тут були. Принаймні так вони собі казали останні кілька місяців, відколи тривав їхній роман. Але тепер із цим покінчено. Вона так вирішила. Він цього не чекав.

Вони зустрілись у своєму звичному motelі на околиці міста, де їх ніхто не знає. Він стоїть на головній трасі. Треба було бути обережними. Ані у нього, ані у неї вдома вони зустрічатись не могли, адже обоє одружені й вона, судячи з усього, хоче такою лишитись. Власне, пів години тому він ще не мав потреби про це замислюватися. Почувався так, ніби в нього з-під ніг різко висмикнули килимок і він ніяк не може відновити рівновагу.

Вони зупиняються біля машини, й він нахилється поцілувати її. Вона відвертається. Його охоплює відчай. Вона це всерйоз. Він швидко розвертається й іде геть, лишивши її стояти там із ключами в руках. Дійшовши до свого авто, він озирається, але вона вже заводить двигун і різко рушає, ніби хоче цим щось продемонструвати.

Він стоїть і розгублено дивиться, як вона їде. Щось із нею сьогодні було не так. Він завжди приїжджав у мотель першим, знімав кімнату, платив готівкою, брав ключ і вже потім писав їй, в якому він номері. Сьогодні вона постукала в двері, зайшла, притиснула

його до себе й поцілувала пристрасніше, ніж зазвичай. Мовчки. Як завжди, вони зривали одне з одного одяг і кохались. Після цього вона, як правило, клала голову йому на груди. Мовляв, *слухала, як б'ється його серце*. Але цього разу вона сиділа, спершись на узголів'я, й дивилась на них обох у дзеркало на столі. Вона підтягнула вище біле простирadlo, щоб прикрити груди. Це було на неї не схоже.

Вона вже не слухала його серце.

— Ми маємо з цим покінчити, — сказала вона.

— Що? — Він приголомшено зиркнув на неї й теж сів на ліжку. — Ти про що? — Він пильно її роздивлявся. Яка ж вона красива. Фігура, гладеньке біляве волосся та природний шарм класичної голлівудської зірки. Йому стало тривожно.

Вона повернула голову й глянула на нього.

— Вільяме. Я так більше не можу. У мене родина, діти.

— У мене теж діти.

— Ти батько, а не мати. Це інше.

— Раніше тебе це не хвилювало, — сказав він. —

І сьогодні теж.

Це її розізлило.

— Не треба мені цим докоряти, — відповіла вона.

Він полагіднішав, простягнув до неї руку, але вона ухилилась.

— Норо, ти ж знаєш, що я кохаю тебе. І знаю, що ти теж мене кохаєш.

— Це не має значення. — Її чарівні блакитні очі наповнились сльозами.

— Звісно, має! — Він запанікував. — Це має значення! Я розлучуся з Ерін. А ти можеш піти від Ала. Ми

одружимося. Діти звикнуть. Все буде добре. Люди по-стійно таке роблять.

Якусь мить вона дивилась на нього так, ніби здивувалася цій пропозиції. Вони ніколи не говорили про майбутнє. Жили моментом. Моментом насолоди й несподіваного щастя. Нарешті вона похитала головою й витерла сльози:

— Ні, я не можу. Це егоїзм. Це знищить Ала. І я не можу вчинити так із дітьми. Вони мене зненавидять. Пробач.

Потім вона підвелась і почала вдягатись, а він дивився й не міг у все це повірити. Як усе так швидко перевернулося з ніг на голову, без жодного попередження? Вона вже йшла до дверей, коли він гукнув: «Зажди!». Швидко почав одягатись. «Я проведу тебе до машини».

Ось і все.

Тепер він у власному авто, їде назад у Стенгоуп. Зараз 15:45. Він надто засмучений, щоб їхати в лікарню. На сьогодні у нього немає пацієнтів. Це ж вівторок. По вівторках він завжди залишав другу половину дня для неї. Натомість він вирішує заїхати додому. Там нікого не буде. Майкл на баскетбольному тренуванні, а Ейвері на репетиції хору. Дружина має бути на роботі. Будинок буде в його розпорядженні, й він зможе спокійно випити. Це йому зараз дуже потрібно. А потім він знову поїде, до того, як вони всі повернуться.

Їхній дім стоїть на гарній вуличці Коннахт, що закінчується глухим кутом. Він досі думає про Нору, поки відчиняється гараж. Він заїжджає всередину, тисне кнопку, й двері за ним зачиняються. Вона вже має бути вдома, у будинку на цій самій вулиці. Можливо,

вона вже шкодує. Та вигляд вона мала рішучий. Цікаво, чи були у неї інші інтрижки. Він ніколи не питає. Припускає, що він — єдиний. Він думав, що добре її знає, але ж це не так. Хоч і кохає. Він зовсім такого не очікував.

Він починає відмикати двері, що ведуть із гаража на кухню. Здається, він щось почув. На кухні хтось є. Він відчиняє двері й бачить свою дев'ятирічну доньку Ейвері, яка мала б бути на репетиції хору.

Вона різко озиряється й дивиться на нього. Вона намагалася дістати печиво з шафи.

«Чорт забирай», — думає він. Він може хоч трохи побути на самоті? Зараз він не хоче мати справу зі своєю непростою донькою.

— Що ти тут робиш? — питає він, намагаючись не звучати роздратовано, хоч це й складно.

Паскудний день. Він щойно втратив кохану жінку. Таке відчуття, ніби взагалі все втратив.

— Я тут живу, — каже вона саркастично.

Потім відвертається, бере пачку печива *Oreo*, відкриває і запускає руку всередину.

— Я про те, що ти маєш бути на репетиції, — каже він, глибоко дихаючи. Треба заспокоїтись. Він каже собі, що вона ненавмисно така нестерпна. Така її природа. Вона не схожа на інших людей.

— Мене відправили додому, — каже вона.

Їй не дозволено самій ходити додому зі школи. Її має забирати старший брат. Його баскетбольне тренування і її репетиція закінчуються одночасно, о 16:30. Він дивиться на годинник на плиті — 16:08.

— Чому ти не дочекалась брата?

Вона набиває рот печивом.

— Не захотіла.

— Не має значення, чого ти хотіла, — каже він сердито.

Вона насторожено на нього дивиться, ніби відчуває його настрій.

— Як ти зайшла в дім?

— Я знаю про ключ під килимком.

Вона говорить так, ніби вважає його ідіотом. Він намагається стримати лють.

— Чому тебе відправили додому? Скасували репетицію?

Вона хитає головою.

— То що сталося?

Якби ж тут зараз була Ерін. Вона набагато краще дає раду таким ситуаціям. Він відчуває між очима знайомий біль, хапається за перенісся, потім починає безладно ходити кухнею і перекладати речі. Він не хоче на неї дивитись, бо неповага в її погляді його злить. Він згадує власного батька: «Я зітру цю посмішку з твого обличчя».

— Були деякі проблеми.

«Тільки не сьогодні, — думає він. — Я не можу зараз займатись цим лайном».

— Які? — питає він, дивлячись на неї.

Вона ж просто витріщається на нього, напихаючись печивом. Він відчуває знайомий приплив гніву на доньку. Вона завжди в щось встрягає. З нього досить. Коли він був малий, батько міг дати йому стусана, якщо він погано поведився, і нічого страшного з ним не сталось. Але зараз усе інакше. Вони її розбалували.

Бо фахівці кажуть, що їй потрібне терпіння й підтримка. На його ж думку, вони перетворили її на розпещену дитину, яка не розуміє меж.

— Розкажуй, що сталось, — каже він застережливим тоном.

— Ні.

У її голосі явно чути демонстративну непокору, ніби все в її руках, а він не має над нею ніякої влади. Це стає останньою краплею. Трьома великими кроками він перетинає кухню. Лють засліплює його. Все відбувається так швидко, що його свідомість не встигає за діями. Він б'є її по голові, сильніше, ніж збирався. Вона падає, як підкошена. Вираз непокори змінюється шоком. На частку секунди він відчуває задоволення. Але це одразу минає. Він стоїть над нею, нажаханий тим, що скоїв. Він теж шокований своїм вчинком. Його рука пече болем. Він хотів лише дати їй ляпаса, втовкмачити їй у голову трохи глузду. Він не збирався її бити. Він нахилиється над донькою, яка розтягнулась на підлозі. Вона від нього відсажується. Швидко, але акуратно, він садить її так, що спиною вона спирається на кухонну шафу.

— Вибач, любя! Ейвері, я не хотів! Мені так шкода. — Слова летять, як із кулемета. На його очах випадають сльози.

Вона дивиться на нього байдуже, але вже без зухвалості. Йому огидно від того, що він зробив. Він хороша людина. Лікар, а не садист. Він не його батько. І він любить свою доньку. Як він міг так зірватись?

— Мені дуже прикро. Я загладжу провину, Ейвері, обіцяю. Не можна було так робити. Я просто зірвався.

У мене був дуже кепський день. Звісно, це не виправдання. Ти ж знаєш, що я люблю тебе, маленька. Люблю понад усе.

Очі у неї трохи скляні, але загалом із нею все гаразд. Вона відвертається. Не дивиться на нього.

Його голос звучить благально. Йому це зовсім не подобається.

— Слухай. Мені шкода. Я розумію, що таке не пробачають, але давай не казатимемо мамі. Їй зараз і так нелегко.

Ейвері не відповідає. Вона не хоче з ним говорити. Після паузи він каже:

— І ми не скажемо їй, що ти сама йшла додому, бо це її засмутить і вона так просто тобі цього не подарує. Скажи, що йшла з подругою.

Вона його ігнорує, похмуро дивлячись перед собою. Мабуть, вона все розкаже, і він на це заслужив. У неї залишиться синець. Можливо, варто все заперечувати. Невідомо, кому повірить Ерін. Його донька нерідко бреше. Як і він. Але дружина цього не знає.

Він підводиться й відходить від Ейвері. Йому треба звідси забратись. Подалі від того, що він наробив. Його пожирає ненависть до себе. Він відчуває німий докір доньки, уявляє, як вона виношує план помсти. Тепер у неї є козир проти нього. Ще один цвях у труну його шлюбу. Він розвертається й іде назад у гараж.

Але, підійшовши до машини й діставши ключі, починає вагатись.

Розділ 2

Нора заходить додому десь за чверть до п'ятої. Лишивши Вільяма біля мотелю, вона залагодила ще кілька справ, щоб якось пояснити свою відсутність. Фейт на футбольному тренуванні, але має скоро повернутись. Раян, мабуть, кудись поїхав, бо його машини нема. Її чоловік Ал прийде ближче до шостої. У неї немає часу на душ, щоб змити запах Вільяма. Запах того, що вони робили. Як вона пояснить душ посеред дня, якщо раптом з'явиться Раян? Тож вона швиденько обтирається губкою над раковиною у ванній.

Дає волю сльозам. Але вона *повинна* була це зробити. Її власні почуття тут не мають значення. Вона мусить жити з тим вибором, який зробила. Вона сильна й має про нього забути. Але це буде непросто. Вона кохає Вільяма. Тепер вона розуміє, що взагалі ніколи не була закохана в свого чоловіка. Між ними з Алом ніколи не було справжньої пристрасті. Такої, яка була між нею і Вільямом.

Їй лише сорок два. У неї досі витончена фігура, вона чудово виглядає. Вона вже не така приголомшлива, як двадцять років тому, але чоловіки все ще на неї озираються, коли вона заходить у приміщення. Вона нічого не може вдіяти з тим, що закохалась у Вільяма, привабливого і милого лікаря. Вона не винна, що досі хоче бути бажаною. Але вона може взяти себе в руки. Вона може перестати з ним зустрічатись. Це надто

небезпечно. Вона була егоїсткою. Надто багатьом людям буде боляче, якщо їх викриють. Її чоловікові й дітям. Дружині та дітям Вільяма. Вона цього не хоче. Доведеться покинути волонтерство в лікарні. Вона не зможе бачити його, просто не витримає.

Імпульсивна ідея Вільяма розлучитись і одружитись одне з одним її шокувала. Невже він серйозно? Вона ніколи навіть не розглядала таку можливість. Якщо він і серйозно, це не обговорюється. Її діти, Фейт і Раян, ніколи цього не пробачать, а вони для неї — весь світ. Ні, вона не може ризикувати їх втратити.

Вона правильно вчинила, поклавши цьому край. Це диво, що їх досі не викрили. Ніхто ніколи не повинен про це дізнатись. Вона переживала, що близькі могли почати щось підозрювати. Могли помітити, що вона почуввається молодшою, гарнішою, щасливішою — живою. Вона намагалась це приховати. Вона *мусила* з усім покінчити, поки хтось не помітив. Поки не помітив Ал. Якщо *вже* не помітив. Останнім часом він якийсь мовчазний і відсторонений. Та, може, у нього щось сталося на роботі. Звідки він міг дізнатись про неї та Вільяма? Вони ж були такі обережні.

Майкл добряче спітнів після баскетбольного тренування. Сьогодні тренер явно ним задоволений, що змушує хлопця буквально сяяти. Він хоче розповісти мамі й тату, що тренер сказав про його гру. В роздягальні він ретельно витирається рушником. Знімає баскетбольні шорти, одягає спортивки та світшот, які дістає із сумки. Вже майже середина жовтня, тож на дворі прохолодно. Він неохоче прощається з друзями,

які разом виходять зі школи. Він би дуже хотів піти з ними й ще трішки побути частиною команди. Натомість він іде коридором до кабінету музики на іншому боці школи, щоб забрати молодшу сестру. Його бісить, що він щовівторка мусить це робити. Чому мама не може раз на тиждень раніше піти з роботи й сама забрати Ейвері? Цю малу скалку в дупі. Йому вже дванадцять, він у шостому класі й хоче гуляти з друзями. Немає нічого крутого в тому, щоб іти додому з молодшою сестрою. Цікаво, що про це кажуть його приятелі.

Він повертає за останній ріг перед кабінетом музики. Його сестри немає на її звичному місці на лаві. Здебільшого саме там вона сидить, з рюкзаком на плечі, і нетерпляче водить ногами по підлозі, чекаючи його. Спершу зазирнувши в кабінет, він заходить. Вчителька музики, міс Берк, з усмішкою дивиться на нього. Вона його пам'ятає. Він теж був у хорі, доки не зайнявся натомість спортом. Він оглядає кімнату, але Ейвері там немає.

— Ти шукаєш сестру? — питає міс Берк.

Він киває:

— Так.

— На жаль, мені довелось відправити її додому. Вона погано поводитись.

Майклу опускається серце. Тільки не знову. Коли Ейвері встрягає в халепу, його батьки, зазвичай, сваряться. Ейвері забирає всю їхню енергію. Його вони майже не помічають. Останнім часом Майклу доводиться робити щось неординарне, аби привернути їхню увагу. Ейвері ж достатньо просто повикаблучуватись, що вона постійно й робить. А він тим часом

тихенько добре вчиться, грає в баскетбол і стриже газон. Це нечесно.

— Їй не можна ходити додому самій, — каже він учительці.

На обличчі міс Берк проступає занепокоєння.

— Вона мала б тебе дочекатись, якщо ви так домовлялися.

Майкл виходить із кабінету й іде порожнім шкільним коридором. Його настрої стає ще гіршим. Радість від похвали тренера випарувалась, як не було. Тепер у Ейвері будуть неприємності. Батькам не сподобається, що вона сама пішла додому. Але що він мав зробити? Він був на тренуванні. Він цього не знав. Тепер він теж на неї злий.

Він швидко йде додому, опустивши голову й знаючи, що сьогодні всі будуть у кепському настрої. Всім буде байдуже, що, на думку тренера, він чудово грав. Зазвичай вони з Ейвері йдуть зі школи двадцять хвилин, але зараз він вкладається в п'ятнадцять. Коли приходить додому, парадні двері виявляються зачиненими, що досить неочікувано. Він відмикає їх своїм ключем. Його мама скоро має бути вдома, десь о 17:30. Раптом йому спадає на думку, що вони з Ейвері можуть сказати, ніби прийшли разом. Або можна взагалі нічого не казати. Мамі не треба знати, що у Ейвері були проблеми й вона сама пішла додому. Хороша ідея. Але що, як міс Берк зателефонує їхній матері? Чи варто так ризикувати? Батьки розсердяться, якщо дізнаються, що трапилося, не від нього. Він ніколи їм не брехав.

Майкл іде на кухню, гукаючи сестру:

— Ейвері! Ти де?

На кухні її немає. Якби Ейвері була вдома, її рюкзак лежав би на підлозі. Він починає хвилюватись. Обходить увесь перший поверх. «Чорт», — бурмоче він.

Гукає голосніше:

— Ейвері, де ти?

Перестрибуючи по дві сходинки, він підіймається нагору й дивиться в спальні. Її там немає. Заглядає у власну кімнату. Вона нерідко копирсається в його речах. Але її немає і там. Тепер він хвилюється по-справжньому. Її немає в спальні батьків, у кабінеті, в жодній з убиралень, в порожньому гаражі. Як і в підвалі. Його серце вже вистрибує з грудей від страху. Він за неї відповідає, але не знає, де вона. Він відчиняє розсувні двері їдальні, що виходять на патіо, і гукає її на задньому подвір'ї. Але ніхто не озивається. Він іде до паркану, озирається й дивиться на дах. Вона вже якось туди залазила. Але не бачить її й там. Він нажаханий. Вона не прийшла додому. Де вона? Можливо, грається в лісі за будинком. Та вона може бути будь-де.

Він дістає зі спортивок мобільний. Ейвері лише дев'ять, у неї немає свого телефона. Він набирає мамин номер.

— Так, любий, що сталося?

Здається, мама зайнята. Втім, як і завжди.

Він ковтає клубок у горлі:

— Ейвері немає вдома.

— Як це її немає вдома? — різко питає мати. —

А ти де?

Він мусить розповісти їй правду.

Слухаючи свого сина, Ерін Вулер заплющує очі. За мить вона вже мчить до дверей кабінету. Вона пробурмотіла

босу «сімейні обставини» й отримала кивок на знак того, що може йти.

— Давай не будемо панікувати, — каже вона дванадцятирічному сину. — Вона, мабуть, пішла до Дженни. Я вже їду. Можеш піти до Дженни й перевірити? Набери мене, коли її знайдеш. Я буду за п'ятнадцять хвилин.

Вона йде на парковку, сідає в авто й закріплює телефон на панелі приладів, звідки його легше дістати. Звісно, вона хвилюється, але не боїться, ще ні. Вона любить свою доньку, але Ейвері часто випробовує їхнє терпіння. Порушує правила. «Чому вона просто не робить, що їй кажуть?» — думає Ерін розгублено. Коли її знайдуть, треба буде вирішити, що з нею робити. Як їм змусити Ейвері зробити з цього висновки, замість ще дужче їм опиратись? А саме так і буває, коли вони намагаються її приборкати.

Ерін лише зараз думає про свого сина, Майкла, і його наляканий голос. Він така хороша дитина. Він відчуватиме провину. Вона має запевнити його, що винна Ейвері, а не він, і що його не звинувачують за поведінку сестри. Він такий чутливий, так боїться когось розчарувати, особливо батьків. Вона тисне на газ. Ніхто не попереджає людей, наскільки складно бути батьками. Скільки енергії це забирає. Як це впливає на шлюб. Коли ти ростеш у родині, це не надто готує тебе до своєї власної.

Поки Ерін їде, починається дощ. Вона постійно дивиться на мобільний, сподіваючись, що він от-от зазвонить. Ейвері має бути у своєї подружки, Дженни, через дорогу. Але тоді вона пригадує, що Дженна теж ходить на хор, і її додому не відправляли. Тоді ліс. Ейвері

любить гратись у лісі за домом, у своєму будиночку на дереві. Коли Ерін паркується, дзвонить телефон. Вона швидко знімає слухавку.

— У Дженни нікого немає вдома. Я в будиночку на дереві, але тут її теж немає, — каже Майкл.

Вони очевидно думають про одне й те саме. Її син важко дихає, і вона чує тривогу в його голосі. Ця тривога миттєво змушує панікувати і її. Але ж вона доросла, тож має зберігати спокій.

— Гарзд, Майкле, іди додому. Де б вона не була, вона скоро з'явиться, бо пішов дощ. Якщо не прийде, ми її пошукаємо. Я зателефоную твоєму батьку. — Вона кладе слухавку й виходить із машини.

Парадні двері відчинені. Вона швидко забігає в дім. Скидає взуття біля дверей і заходить ся шукати, гукаючи Ейвері. Можливо, вона прийшла додому, поки Майкл її шукав. Вона бігає туди-сюди сходами, зазирає в кожен куток. Може, Ейвері сховалась, щоб над ними пожартувати. Вона шукає під ліжками, за одягом у шафах. Ейвері ніде немає. Вона знову й знову вигукує її ім'я. Та ніхто не відповідає.

Коли вона повертається на кухню, туди заходить Майкл. Він наскрізь мокрий, тремтить, а його обличчя бліде, хоч він явно біг.

— Я наберу твого батька, — каже вона. — А тоді зателефоную в поліцію.

Розділ 3

Вільям приїжджає додому о 17:40, після дзвінка Ерін. Він чув тривогу в її голосі, хоч вона явно намагалася приховати її перед Майклом. «Ейвері зникла, — сказала вона. — Я дзвоню в поліцію». Біля їхнього будинку припаркований поліцейський позашляховик. Від цього видовища йому холоде в шлунку.

Він ставить машину в гаражі й глибоко вдихає. Треба зібратись. Він має бути сильним у цій ситуації. Саме цього від нього всі чекають. Він голова родини, лікар. Не можна розклеюватись. Напружений голос дружини відлунює в його голові. «Ейвері зникла. Я дзвоню в поліцію».

Зайшовши в дім, він бачить у вітальні свою дружину, сина та двох поліцейських у формі. Жінка-коп старша, а чоловік здається аж надто молодим. Він робить нотатки.

Ерін підіймає на нього очі. І тут він розуміє, що відбувається. Йому важко дихати. Дружина не підводиться, щоб обійняти його, а він не підходить до неї.

Жінка-коп підводиться й каже:

— Містер Вулер?

— Доктор Вулер, — ледве говорить він.

Вона киває.

— Я офіцер Голліс, а це офіцер Розалес. Кілька хвилин тому ваша дружина повідомила, що ваша донька зникла. Ми щойно приїхали. Ми запишемо все, що

ви розповісте, а тоді почнемо пошуки. Скоро приїдуть детективи.

Кивнувши, він сідає в крісло. Дивиться, як дощ б'є в шибки на дверях їдальні, котрі виходять на заднє подвір'я. Який же дивний день.

— У вас є нещодавні фото Ейвері? — питає Голліс.

— Всі в моєму телефоні, — каже Ерін.

Вона дістає його, гортає знімки й показує поліцейським. Її рука тремтить.

— Можна? — питає Голліс і відправляє кілька фото з її телефона на свій. — Біляве волосся, блакитні очі, — каже Голліс, вивчаючи знімки. — Зріст? Вага?

Ерін каже:

— Зріст — сто двадцять сім сантиметрів, а вага — десь двадцять сім кілограмів.

— У що вона була сьогодні одягнена?

Вільяма ніби взагалі тут немає. Ерін замислилась на секунду.

— Темно-сині джинси, відносно нові. Рожеві кросівки. Біла футболка з ромашками спереду. А ще джинсова куртка й синій рюкзак.

— Якісь характерні ознаки? Шрами?

Ерін хитає головою і дивиться на Вільяма. Він теж хитає головою.

— Ви кажете, ніхто не бачив Ейвері, відколи вона пішла з репетиції хору, — каже Голліс до Ерін. — О котрій це було?

У Вільяма ніби пропав голос. Наче його паралізувало. Нагода минула.

Ерін повертається до Майкла.

— Я не знаю, — каже Майкл нервово. — Її вигнали з репетиції. Я не знаю, о котрій точно. — Потім додає: — Репетиція починається після школи, о третій тридцять, і триває до четвертої тридцять.

Голліс дивиться на молодого копа поруч:

— Треба поговорити з учителькою.

— Її звуть міс Берк, — каже Майкл.

Голліс киває.

— То вона вийшла зі школи, але не відомо, куди пішла. Вона не приходила додому?

Ерін хитає головою:

— Її рюкзака немає. І у неї немає свого ключа, бо вона не повинна сама ходити додому.

Вільям досі мовчить. Йому паморочиться в голові, ніби він стоїть на даху хмарочоса, перехилившись через поручень. Він знає, що сьогодні після школи Ейвері була вдома. Вона скористалась ключем з-під килимка. Він із нею говорив. Він її вдарив. Він монстр і брехун. Йому стає дедалі гірше з кожною хвилиною. Хоч би його не знудило. Він має триматись. Прокашлявшись, він каже:

— Може, вона втекла?

Дружина повертається до нього:

— Навіщо їй тікати?

Він ховає очі.

— Може, розлютилась, що її покарали на репетиції. Ти ж її знаєш. — Він одразу хоче забрати ці слова назад.

Голліс акуратно питає:

— А яка вона, Ейвері?

Глибоко зітхнувши, Ерін каже:

— Вона складна. Тобто вона чудова дев'ятирічна дівчинка. Дуже розумна й талановита. Але з нею буває непросто. У неї труднощі з навчанням і синдром порушення активності та уваги. А ще проблеми з поведінкою.

Голліс дивиться на подружжя.

— Що саме ви маєте на увазі?

Вільям дає змогу говорити дружині.

— Вона розумна, але в школі їй важко. Вона легко відволікається. Вона імпульсивна. Часто щось робить не подумавши. Вона вперта, не визнає жодних авторитетів. Власне, робить усе, що хоче. Але ми робимо, що можемо.

Здається, Ерін не проти їм усе це розповісти, але Вільям знає, що, коли зникає дитина, до батьків ставляться з підозрою. Тепер копи думатимуть, що вони щось із нею зробили. Даремно вона це розповіла.

Але Голліс лише киває:

— Гаразд. Вона вже колись тікала з дому? — Тепер вона дивиться на нього.

Вільям відчуває, як трюхи червоніє, і каже:

— Ні.

Пильно роздивляючись його, Голліс питає:

— У вас усе добре вдома? Є якісь проблеми, про які нам варто знати?

Вільям дивиться їй в очі й каже:

— Звісно, ні. Все добре.

Ерін мовчить. Майкл дивиться на свої коліна.

— Гаразд. — Вона повертається до Ерін. — Дякую вам за фото. — Вона підводиться й каже: — Якщо ви не проти, ми б хотіли оглянути будинок. Вона могла

десь сховатись. Ви здивуєтесь, наскільки часто таке трапляється. Діти десь ховаються, а тоді засинають.

— Ми вже скрізь шукали, — нетерпляче каже Ерін.

Але Вільям знає, про що вони думають. Звісно ж, вони їх підозрюють. Сподіваються щось знайти в домі.

— Звісно, — каже Вільям. — Але, будь ласка, поквартесь. — Його голос зривається. — Ви мусите її знайти.

Ерін складно тримати себе в руках, коли починаються пошуки Ейвері. Її фото та опис потрапили до кожного поліцейського й журналіста. Її шукають патрульні машини, копи вже стукають у кожні двері й говорять із людьми, які живуть між початковою школою Еллсмер та будинком Вулерів. Вони ретельно прочісують їхню вулицю. Може, хтось її бачив. Ерін знає, що сталось щось погане. Ейвері обов'язково прийшла б на вечерю, якби могла.

Історія потрапила в місцеві новини, що виходять о сьомій. «Термінове повідомлення... Дев'ятирічна дівчинка зникла дорогою зі школи додому в місті Стенгоуп, штат Нью-Йорк...» На екрані з'являється її знімок. У все це важко повірити. Ерін здається, ніби вона бачить страшний сон, як під час лихоманки.

Попри рясний дощ, швидко організували наземний пошук під керівництвом поліції, до якого долучились місцеві добровольці. Вже жовтень, скоро стемніє. Стає холодно. Час — це головне зараз. Але Ерін застрягла вдома, наче муха в смолі. Вона не може нікуди піти, не може шукати свою доньку. Вона мусить лишатися в будинку й відповідати на питання детективів.

Вільям теж тут. Сидить поруч, на дивані у вітальні, періодично неспокійно підводячись і визираючи з великого вікна, ніби сподівається побачити, як Ейвері йде додому. Наче вона могла якось уникнути всіх тих людей, які її шукають, і непомітно прослизнути повз них. Майклу теж не дозволили приєднатись до пошуків. Його тримають на кухні, з жінкою-копом, щоб поспілкуватись окремо від батьків.

Два детективи приїхали одразу після того, як перші офіцери, не знайшовши нічого в будинку, вирушили до вчительки музики. Детективу Бледсо років за сорок. Це звичайний чоловік у сірому костюмі. Такий, якого не помітиш у натовпі. Ерін сподівається, що на ділі він розумніший, ніж на вигляд. Стенгоуп — досить маленьке місто. Скільки досвіду в таких справах вони можуть мати? Вона не пригадує, щоб тут колись зникали діти. Напарник Бледсо, детектив Галлі — темношкіра жінка, років на десять молодша за нього, з коротким волоссям і в гарному брючному костюмі. Вона сподобалася Ерін більше. Можливо, тому що жінка. А може, через те, що в її очах і на обличчі більше співчуття, ніж у напарника.

Телефон Бледсо дзижчить на журнальному столику, від чого Ерін аж підстрибує. Її серце завмирає від страху почути погані новини. Він говорить кілька слів і кладе слухавку. Потім нахиляється вперед у кріслі, яке підтягнув до столика.

— Це була Голліс, — каже він. — Вони поговорили з міс Берк. Вона каже, Ейвері погано поводитись від самого початку репетиції. Вона робила їй зауваження, але каже, що мусила відправити додому десь о третій сорок п'ять.

— А вона має право так робити? — питає Ерін пронизливо. — Невже вчителька може відправляти третьокласницю додому саму? — Здається, вона хапається за думку про те, що їй є кого звинувачувати.

— Давайте зараз не будемо на цьому зациклюватись, — каже Бледсо. — Тепер ми знаємо, що вона вийшла зі школи приблизно о третій сорок п'ять.

— Якщо вийшла, — каже Галлі.

Ерін обертається до Галлі. Вона сказала те, що мало б бути очевидним. Натомість Бледсо припустив, що з Ейвері щось сталося дорогою зі школи. Вони всі це припустили.

Покусуючи губу, Бледсо дивиться на Галлі так, ніби його роздратували її слова. А може, він злий на себе. Глибоко вдихнувши, він киває.

— Треба обшукати школу, — визнає він. Бере зі століка мобільний і йде в їдальню, щоб трохи усамітнитись, але всі чують, як він дає інструкції обшукати кожен сантиметр школи.

Ерін заплющує очі, уявляючи, де може сховатись маленька дівчинка у величезній школі. Комора, шафки, підвал, дах. Її могли затягти в порожній клас. О такій порі ніхто б цього не побачив. Ця думка підкошує Ерін. Вона хапається за диван, поки відчуття не минає. Оговтавшись, вона розплющує очі й нахиляється до детектива Галлі, котру вважає розумнішою за Бледсо. Вона каже:

— Пообіцяйте, що знайдете її.

— Я зроблю все можливе, обіцяю, — каже Галлі.